

Full diocesà

7 de juny del 2015

p5 — Avui és el Dia de la Caritat

p6 — Per a practicar la «lectio divina»

Corpus Christi

Avui és el dia de l'homenatge festiu a l'Eucaristia. Avui des del silenci interior contemplem l'Amor de Crist, però amb les veus elevem els cants i els salms.

Contemplem Jesús Eucaristia, que es fa present per amor en sacrifici en cada Missa. Tant de bo que convergeixin les mirades interiors vers aquest centre que atrau els cors, mentre avança pels carrers la custòdia. Tant de bo que la processó sigui una marxa enamorada.

Que cantin els fidels, que mirin i adorin. Un raig d'emoció ens ha d'omplir l'ànima: ací hi ha Déu enmig del seu poble. Ací hi ha Jesús complint la seva paraula. Sobre tots i sobre l'univers, cau la benedicció, el gest més sagrat. El silenci talla l'aire i la respiració, un instant de transcendència, una guspira de l'Etern enmig del temps.

Beneït sigui Déu, amb els seus àngels i els seus sants!

Beneïda sigui la creació!

Beneït sigui el pa i el vi fets vida!

Beneït sigui el poble sencer que camina!

Us adorem, Santíssim Sagrament, Memorial de la Passió de Crist i de la seva Ressurrecció.

Expiació dels nostres pecats per amor i invitació a convertir-nos, amb vós, en Eucaristia, Hòstia i Pa partit pels altres.

«I, mentre menjaven, Jesús prengué el pa, digué la benedicció, el partí...»

Corpus Christi / Cicle B

Lectura del llibre de l'Èxode

En aquell temps, Moisès anà a comunicar al poble tot el que el Senyor li havia dit i tot el que havia ordenat. El poble sencer, a una sola veu, respongué: «Farem tot el que diu el Senyor.» Moisès escriví totes les paraules del Senyor, i l'endemà, de bon matí, erigí un altar al peu de la muntanya i plantà dotze pedres, per les dotze tribus d'Israel. Després encomanà als joves del poble d'Israel que oferissin víctimes en holocaust i immolessin vedells al Senyor com a víctimes de comunió. Ell recollí en gibrells la meitat de la sang, i amb l'altra meitat aspergí l'altar. Després prengué el document de l'aliança i el llegí al poble en veu alta. El poble respongué: «Farem tot el que diu el Senyor, l'obedirem en tot.» Llavors Moisès aspergí el poble amb la sang i digué: «Aquesta és la sang de l'aliança que el Senyor fa amb vosaltres d'acord amb les paraules escrites aquí.»

(24,3-8)

Salm responsorial

Invocant el nom del Senyor,
alçaré el calze per celebrar la salvació.
(Salm 115)

Lectura de la carta als cristians hebreus

Crist ha vingut com a gran sacerdot del món renovat que ara comença. Ha entrat una vegada per sempre al lloc sant, passant per un tabernacle més gran i més perfecte, no fet per mans d'homes, ja que no pertany al món creat; i no s'ha servit de la sang de bocs i de vedells, sinó que amb la seva pròpia sang ens ha redimit per sempre. Segons la Llei de Moisès, la sang dels bocs i del vedells i la cendra de la vedella, aspergida sobre els qui estaven contaminats, purificava i santificava exteriorment. Ara però, Crist s'ha ofert ell mateix a Déu, per l'Esperit Sant, com a víctima sense tara. Per això, i amb molta més raó, la sang del Crist ens purificarà de les obres que porten la mort, perquè puguem donar culte al Déu viu. El Crist, doncs, és mitjancer d'una nova aliança, perquè ha mort en rescat de les culpes comeses sota la primera. Per ell, els qui eren cridats a l'herència eterna reben allò que Déu els havia promès.

(9,11-15)

Lectura de l'evangelí segons sant Marc

El primer dia dels Àzims, quan la gent immolava l'anyell pasqual, els deixebles digueren a Jesús: «On voleu que anem a preparar-vos el lloc perquè puguem menjar l'anyell pasqual?» Ell envià dos dels seus deixebles amb aquesta consigna: «Aneu a la ciutat i us trobareu amb un home que duu una gerra d'aigua. Seguiu-lo, i allà on entri digueu al cap de casa: El mestre pregunta on l'allotjareu per poder menjar l'anyell pasqual amb els seus deixebles. Ell us ensenyarà dalt la casa una sala gran, arreglada amb estores i coixins. Prepareu-nos allà el sopar.» Els deixebles se'n anaren. Arribant a la ciutat, ho trobaren tot com Jesús els ho havia dit i prepararen el sopar pasqual. I mentre menjaven, Jesús prengué el pa, digué la benedicció, el partí, els el donà i digué: «Preneu-lo: això és el meu cos.» Després prengué el calze, digué l'acció de gràcies, els el donà i en begueren tots. I els digué: «Això és la meua sang, la sang de l'aliança, vessada per tots els homes. Us ho dic amb tota veritat: Ja no beuré més d'aquest fruit de la vinya fins el dia que en beuré de novell en el regne de Déu.» Després de cantar l'himne, sortiren cap a la muntanya de les Oliveres.

(14,12-16.22-26)

«La sang del Crist
ens purificarà de les
obres que porten
a la mort, perquè
puguem donar culte
al Déu viu»

«Això és la meva sang... vessada per tots els homes»

Joan Mir i Tubau, prev.

La solemnitat del Cos i de la Sang de Crist, estesa a tota l'Església llatina pel papa Urbà IV l'any 1264, pot ser una bona ocasió per a llegir o rellegir les pàgines que el Catecisme de l'Església Catòlica dedica al sagrament de l'Eucaristia, pàgines que alimenten la nostra formació cristiana i el nostre creixement espiritual.

L'Eucaristia corona la iniciació cristiana; és font i cimal de tota la vida cristiana; acció de gràcies i lloança al Pare; memorial de la Passió, Mort i Resurrecció del Crist; presència real del Crist en el pa i el vi consagrats; banquet sagrat de la comunió amb el Cos i la sang de Senyor. L'Eucaristia fa néixer l'Església (i la fa créixer en santedat i unitat) i, alhora, l'Església fa l'Eucaristia (té la missió de repetir el darrer sopar del Senyor); és sagrament d'unitat; i anticipació de la glòria celestial.

Tota aquesta riquesa doctrinal, recollida en el Catecisme, s'ha de traduir en vida cristiana veritable. Celebrar i adorar l'Eucaristia compromet. I aquest compromís és gran: treballar per superar les nostres divisions i formar un sol cos; estar a favor dels més pobres i edificar una societat més equitativa i fraterna; ser testimonis de l'amor de Déu en el món; portar una vida cristiana coherent; viure per Crist; participar en l'Eucaristia de manera plena, conscient i activa; adorar el Santíssim Sagrament...

Crist es va comprometre fins a donar la pròpia vida: «Això és la meva sang... vessada per tots els homes.» I nosaltres, els qui anem a missa, fins on estem disposats a arribar?

La imatge

Custòdia de Corpus de Berga. Amb la representació de les comparses de la festa de la Patum

Jesús es fa present en l'Eucaristia sota els signes de pa i de vi i se'ns dona amb el mateix amor amb què va lliurar el seu cos i va vessar la seva sang per nosaltres a la creu. Aquest és el menjar que ens enforteix i la beguda que ens purifica i que manté viva l'aliança que ens ha redimit per sempre.

Agenda

Lit. hores: Setmana II

8 dilluns

— Sant Heracli, bisbe (s.VI)
2 Corintis 1,1-7 / Salm 33 /
Mateu 5,1-12

9 dimarts

— Sant Efrem, diaca (s.IV)
— Sants Prim i Felicià, màrtirs (*286)
— Santa Diana, verge (*1236)
2 Corintis 1,18-22 / Salm 118 /
Mateu 5,13-16

10 dimecres

— Santa Margarida, reina (1045-1093)
2 Corintis 3,4-11 / Salm 98 /
Mateu 5,17-19

11 dijous

— Sant Bernabé, apòstol (s.I)
— Santa Maria Rosa Molas
Fets 11,21b-26;13,1-3 / Salm 97 /
Mateu 5,20-26

12 divendres

— El Sagrat Cor de Jesús
— Sant Joan de Sahagun (1430-1479)
— Sant Onofre, monjo (s.IV)
Osees 11,1.3-4.8c-9 / Isaïes 12,2-6 /
Efesis 3,8-12.14-19 / Joan 19,31-37

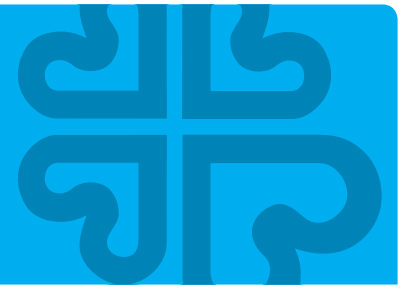
13 dissabte

— El Cor Immaculat de Maria
— Sant Antoni de Pàdua, prevere i doctor de l'Església (1195-1231)
— Sant Pelegrí, màrtir
2 Corintis 5,14-21 / Salm 102 /
Lluc 2,41-51

14 diumenge XI de durant l'any / Cicle B

— Sant Eliseu, profeta (s.VI aC.)
Ezequiel 17,22-24 / Salm 91 / 2Co-
rintis 5,6-10 / Marc 4,26-34

Compte solidari 100x1

Càritas diocesana de Vic

Juny del 2014

6. Home sol de 41 anys sense ingressos i sense feina; acaba de sortir d'un centre de llarga estada, on ha estat durant anys per motius de salut. Inscrita en l'atur, no té cap ingrés ni suport familiar. Sol·licita ajuda per a cobrir el pagament d'una habitació. Import: 250 euros.

7. Nucli familiar format per una mare de 36 anys amb una fill de 12 escolaritzat; els únics ingressos provenen de treballs esporàdics de neteja de la mare; viuen en habitació llogada. Sol·liciten: ajuda econòmica puntual per a lloguer habitació. Import: 300 euros.

8. Dona de 38 anys que per malaltia crònica ha de fer tractament durant uns dies a Barcelona; sense ingressos, viu de l'ajuda dels pares amb prestacions mínimes. Sol·licita ajuda econòmica per a desplaçaments. Import: 90 euros.

9. Matrimoni jove, pares d'una nena de 9 anys; el pare ha esgotat la prestació d'atur i la mare treballa mitja jornada amb un salari de 450 euros; no poden fer front a totes les

despeses de subministrament de la seva llar. Sol·liciten: ajuda econòmica per a despesa de dos rebuts de subministrament d'aigua. Import: 92 euros.

10. Dona sola de 63 anys; en aquests moments no té cap ingrés. Viu del suport i ajuts dels fills, també amb dificultats. Sol·licita: suport econòmic per a gestió jurídica que no es pot cobrir per cap altra institució. Import: 300 euros.

Nota

Per tal de preservar la intimitat de les persones necessitades, no hi posem el nom de residència. Tanmateix, són persones de l'àmbit diocesà. Recordem que, si alguna parròquia té coneixement d'algun cas, pot comunicar-ho a Càritas Diocesana per a publicar-ho: tel. 93 886 04 83.

Nova web. La nova web de Càritas és un portal que vol recollir tota la informació i les activitats que es realitzen tant des de Càritas del Bisbat de Vic com des de la quarantena de Càritas arxiprestals, interparroquials i parroquials que en formen part. Ho podeu veure a: <http://www.caritasbisbatvic.cat/>

Trobada sacerdotal

Un bon grup de sacerdots dels arxiprestats d'Anoia-Segarra, Manresa, Bages-Sud i Bages-Nord, acompanyats pel nostre bisbe, van tenir una entranyable trobada de final de curs a Vallbona de les Monges, on van ser rebuts pel seu actual capellà, Mn. Joan Costa, prevere del nostre bisbat. Després d'una visita al monestir i d'una xerrada sobre l'art d'optimitzar les reunions, van fer un àpat fraternal.

«Volem fer participar els empobrits en el seu procés d'integració»

Entrevista a Mn. Ramon Bufí, delegat episcopal per a Càritas Diocesana

Avui, amb motiu de la diada de Corpus Christi i postulació del «Dia de la Caritat», entrevistem Mn. Ramon Bufí i Puigoriol, que, a més de rector de Roda de Ter, és el delegat episcopal per a Càritas Diocesana.

Quin és el lema del «Dia de la Caritat» i a què ens convida?

El lema «Què fas amb el teu germà? / Estima i viu la justícia» ens recorda, en la primera part, la pregunta de Déu a Caín, fent-nos memòria que som responsables de l'altre, malgrat tants cants de sirena proclamant l'individualisme; una pregunta que ningú no es pot estalviar de fer-se. En la segona ens empeny cap a les causes de la pobresa, cap a un valor, la justícia, que si fos realment cuidat ens portaria a fer que molts serveis de Càritas serien sobrers. A això hem d'aspirar.

Quines són les principals activitats i projectes que ha impulsat Càritas Diocesana darrerament?

En podem destacar quatre, i fixem-nos que cap no va pel cantó dels aliments o de la roba: a) estudi-anà-

lisi de la realitat, sense el qual no sabem on hi ha necessitat; b) horts socials, mitjançant els quals les persones poden guanyar-se el sosteniment i l'autoestima alhora; c) convenis amb els ajuntaments, ja que són ells els responsables polítics davant les necessitats; d) empreses amb cor, visitant empreses, acompanyant-hi persones, perquè l'atur és font de moltes pobreses.

Quin és el nombre i perfil de les persones ateses?

El nombre de beneficiaris durant l'any 2014 ha estat d'uns 15.570. El perfil individual no el tenim definit, però hi ha hagut un gran augment de persones joves, entre 30 i 40 anys, i un fort augment de persones autòctones.

¿Creieu que la situació econòmica i social a la nostra diòcesi està estancada, empitjora o millora?

El mot que més la definiria, d'acord amb el que constatem a Càritas, és estancament i cronificació. Això, que pot semblar a primer cop d'ull que la pobresa no creix, el que ens diu és

que s'ha estancat i sembla que es vol quedar entre nosaltres, o que ja ens hi hem acostumat.

La situació econòmica de Càritas com està?

Sembla un contrasentit, però està bé, o, amb altres paraules, els ajuts són tan constants i generosos que no ens deixen tastar el dèficit; esperem que es mantinguin. Fa molts anys que Càritas només depèn en un 30% de subvencions oficials.

I mirant endavant, quins reptes teniu?

Aquesta és una qüestió central. De cara enfora: saber veure les noves pobreses, saber fer participar els empobrits en el seu procés d'integració, moure els poders socials a abordar les causes si convé amb denúncia positiva. De cara endins: avançar a fer de les persones (no dels elements materials) el centre dels projectes i de l'acolliment, acollir, acompanyar i ajudar a créixer els voluntaris en l'esperit de Càritas, ajudar a construir equips dinàmics a les parròquies i oberts a altres institucions.

La situació econòmica i social a la diòcesi és d'estancament i cronificació

Pregar amb la Sagrada Escriptura: la «lectio divina»

Jesús Renau, S.I.

La pregària sobre la Bíblia no cerca de fer-ne un estudi, sinó una llum, un desvetllament de Déu en nosaltres, per augmentar la nostra fe i experimentar la seva proximitat, la seva providència i el seu gran amor. En aquesta pregària, per a nosaltres, Jesús és absolutament central. Tot, des de bon començament, està orientat cap a ell, tot troba en ell la culminació, i a partir de la seva Pasqua, Jesús és qui ens acompanya, qui ens envia l'Esperit, la font de la nostra esperança i el destí definitiu de la nostra existència. La pregària bíblica ens va transformant en ell.

Ara, doncs, ens fixem en la dita «lectura divina o *lectio divina*», que per a molts és una de les millors formes de pregar.

La «lectura divina» ve d'una molt llarga tradició que s'endinsa en els temps del monacat i segurament té els seus orígens en els mateixos Pares de l'Església dels primers segles. Amb aquest nom hi trobem una varietat de modalitats. Unes vegades se centra en una paraula, altres vegades en un relat o un text sapiencial o profètic tot sencer. Però, més o menys, sempre té un procés semblant. En primer lloc, s'aconsella un temps introductori no gaire llarg, que pretén fer silenci en la ment, treure neguits i condicionaments i actuar la fe en la Presència de Déu en nosaltres i en el text sagrat. Després s'inicia el procés de la forma següent:

Lectura –Lenta, atenta, amb un esperit d'acolliment.

Meditació –Repetició mental del text o dels mots més importants. Una repetició que va acompanyada d'una recerca de sentit... Què vol dir? Què té a veure amb la meua vida?

Oració –Sobre el que he repetit, el que he meditat o reflexionat, o sobre qualsevol realitat que m'inspira a pregar. Pot ser una petició, una acció de gràcies, adoració, silenci amorós...

Contemplació –Són bastants els comentaristes que hi han afegit aquest quart punt del procés. Pot ser una contemplació externa del relat concret o una contemplació interna sobre com es manifesta Déu en el text, o d'un silenci carregat de presències, etc.

Alguns autors encara hi afegeixen un cinquè punt, que seria «actuar» com a conseqüència operativa.

Text per a reflexionar

«Recordin, però, que l'oració ha d'acompanyar la lectura de la Sagrada Bíblia, a fi que esdevingui conversa entre Déu i l'home; quan preguem parlem amb ell, l'escoltem quan llegim els oracles divins.»
(St. Ambrós)

L'article

Mai sols

Anna Lleyda

La solitud és un estat que es diu en molts sentits. Podem parlar d'estar sol com a fet físic circumstancial, estar en un indret sense companyia. Altra-ment ens podem referir a la solitud com a una percepció de la nostra situació en l'existència. Ambdós es poden donar alhora —una situació de dis-tància física continuada pot portar a un sentiment de solitud—, però també succeeix que estar sol en un lloc no comporti sentir-se sol. Encara més, un pot estar envoltat de multituds i sentir-se més sol que mai.

El sant pare Francesc deia, en el discurs que va fer al Parlament Europeu, que una de les malalties que veu més estesa avui a Europa és la solitud, aquella que és pròpia de qui no té cap vincle. Aquesta solitud neix del neguit de no estar acompanyat en la vida, d'una percepció d'absència profunda que va més enllà del fet físic d'estar sol.

Hi ha solitud que és fugida voluntària i porta a la tristesa, a l'aïllament, fruit del desengany en la recerca, posat el cor en allò que no podrà mai saciar-lo. Hi ha solitud que ve de l'abandó, aquell que pateix qui és apartat i menyspre-at pels altres, la solitud dels avis, del marginat, de qui no és escoltat.

El Sant Pare deia que una de les malalties més es-teses avui és la solitud del qui no té cap vincle

Les persones no som éssers estàtics, vivim, i una de les característiques de la vida és l'activitat: qui té vida està animat. Aquesta força, aquest anhel que ens impulsa a cercar quelcom és el mateix que ens pot descoratjar si l'expectativa resta no aconseguida. De fet, no és un què el que cerquem sinó un qui. Si cerquem Déu, si ens obrim a ell, descobrirem que no estem mai sols; a me-sura que ell ens omple, entrem en aquesta dinàmica en la qual res no queda tancat, cap alegria no és solitària, cap sofriment no és una illa abandonada. Aquest nexa en el qual «vivim, ens movem i som» (Ac 17,28).

La solitud és possible perquè encara no estem totalment units a Déu i ens pesen les faltes de caritat i les divisions d'aquest món. Jesucrist ens convida en formes variadíssimes a entrar en aquesta dinàmica i és el mateix Esperit qui la vivifica perquè res no s'escapi de la seva escalfor. A través del mateix Esperit, dels sacraments, dels altres, en qualsevol lloc on l'Esperit habiti, i hi hagi comunió, tenim una porta per a entrar en aquesta dinàmica, com qui entra en un corrent suau on les coses passen banyades en la joia i la pau que només Déu pot donar.

La Dita

«Qui ho té de néixer, mai no ho deixa»

Sebastià Codina, prev.

Els uns neixen amb una estrella i els altres amb una esquella. Des de petit ho havia sentit dir i els companys se'n reien...

Abans d'arribar al món, i segura-ment tot l'ambient familiar amb el maremàgnum i daltabaix que suposa l'arribada del caganíu, hi deu haver moltes coses que ens marquen i deixen rastre. I deu durar temps i temps; segurament fins a partir dels vuitanta...

Les faltes de les mares i els bres-sols encaminen o desencaminen el futur. Si el demà no funciona, les mares d'avui no se'n podran pas rentar les mans.

Corpus, sortir amb Crist a trobar els germans

Romà Casanova, bisbe de Vic

La festa de Corpus és una ocasió propícia per a expressar amb senzillesa el que som els cristians. Perquè la festa del Corpus, amb la litúrgia pròpia de la missa i de la processó eucarística, ens porta a posar la mirada en el sagrament de l'Eucaristia, memorial de la seva donació sacerdotal que perdura en el temps i que en cada celebració de l'Eucaristia es fa present. La realitat sacramental de l'Eucaristia, no sols és present en el moment de la celebració, sinó que perdura mentre romanen les espècies sacramentals del pa i del vi. Per això l'Eucaristia ha de ser adorada, no solament en la celebració, sinó també en la seva presència, tant en el sagrari com en l'exposició solemne. L'adoració eucarística perllonga els fruits de la celebració de l'Eucaristia.

És propi del dia de Corpus fer expressió pública de la nostra fe en l'Eucaristia. Pels carrers i places dels nostres pobles i ciutats hem d'expressar la nostra fe en la presència real de Crist en els signes sacramentals del pa i del vi. En la processó eucarística expressem la certesa que Jesús camina amb nosaltres, que ell surt amb nosaltres per beneir les nostres poblacions, les nostres llars, les nostres institucions. Podem dir que nosaltres expressem avui de manera solemne que els cristians, quan sortim dels nostres temples, ho fem amb Crist, present en el nostre cor per la fe i l'amor.

La processó de Corpus en el temps del Pla Diocesà de Pastoral és expressió de la nostra sortida missionera, que no és pas sortir sols, sinó que Jesús fressa amb nosaltres els camins evangelitzadors per portar als nostres germans el mateix Crist, que vol oferir la pau a tots els cors.

La sortida amb Crist no té cap altre camí que el germà

La sortida missionera dels cristians amb Jesús significa anar al trobament de cada un dels nostres germans en la seva situació concreta. Solament amb el diàleg, en l'escolta del que batega en el cor del germà, podem ser autèntics evangelitzadors. Per això mateix el dia de Corpus és també el dia de la Caritat. El lema d'aquest any ens pregunta ben clar: «Què fas amb el teu germà?» Aquesta pregunta acompanya la humanitat des dels inicis, i també ha de ressonar avui en els nostres cors. La sortida amb Crist no té cap altre camí que el germà. Càritas ens convida a no passar de llarg davant del germà necessitat que, si obrim bé els ulls, tenim molt a prop. Corpus ens fa sortir amb Crist i descobrir la tragèdia de tants germans que pateixen en el cos, en el cor, en l'esperit, i, amb el mateix Crist, donar-los el nostre ajut, la nostra solidaritat, el nostre amor, que tenen la seva font en l'Eucaristia celebrada i adorada.

